

ל"ג בעומר

בזמן קורונה

גיליון מס' 2618 י"ד אייר תש"פ * 8 במאי 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

לגיא שלום

/ מרקי מרקוסון

אני מתנצל על עוגמת הנפש שגרמתי לך. ואני מקווה שהכאב יחלוף בתוך זמן קצר. אני מבין אותך.

כאשר באתי לכפר הנשיא בקיץ 1957 הוא היה מקום עזוב מבחינת נוי. כמעט בלי עצים. והעצים הקטנים שכן ניטעו היו המשחקים של ילדי הגן. אולי אז לא היו משחקים רבים. ואנשי חינוך לא ידעו להגיד לילדים החמודים יותר מ"נו נו נו"....

כאשר הגעתי לקיבוץ, נתנו לי את צריף הנח"ל הזה. אני חושב שיעל שפרונג היתה באותה קבוצה של הנח"ל בזמנה. כמה שמחתי. היה לי מקום לשים את החפצים שלי. תמונות שציירתי בחו"ל ולא נמכרו, בתערוכות שלי בבריטניה ובתערוכות בדבלין, ואקספורד ובלונדון. וגם ציורים שציירתי, כאשר הייתי בעמיעד לפני שהגעתי לכאן. וצבעים וקרשים. היה לי מקום שקט לצייר. הסטודיו אז היה רחוק מהישוב. למחרת התחלתי לעבוד כגנן ולצייר שעה פה ושעה שם.

הצריפים האחרים עברו לענפים אחרים של הקיבוץ. איזורי המגורים של הישוב התרחבו והתקרבו לצריף שלי. עכשיו הצריף נמצא בגינה של גילי ושרית קולינס. עכשיו יש גינה סביב לצריף וגם העץ המסכן גם הוא גדל. הצריף עבר תיקונים. חלקים מהרצפה תיקנתי. גם הגג דלף מים מזמן לזמן. מים חדרו גם דרך החלונות והרשתות. גם המדרגות דרשו תיקון ושיפוץ. אבל הצריף, עדיין עומד איתן עם קצת עזרה ממני. וכוונתי להמשיך לצייר שם עד מותי.

במשך השנים לא קיבלתי שום עזרה כספית מכפר הנשיא. כל השנים מכרתי תמונות - מספיק על מנת לשלם על כל ההוצאות באחזקת הצריף. והיו גם שנים בהם הגזבר שלנו שמח לקבל קצת עזרה מהצד שלי. בימים אלה שאנחנו משלמים עבור חשמל ומים. אני כמובן משלם. ארנונה החליטו שעל צריף כל כך רעוע אין צורך.

אולי זה לא כדאי. אבל בשבילי, הצריף הזה הוא הבית השני. החיים של הצד השני של המוח. ואני מאחל לצריף ולעץ, שנמשיך לחיות יחד עוד שנים רבות.

ולך גיא, עוד פעם סליחה על עוגמת הנפש.

מרקי

עצמאות וסבתאות במרחק נגיעה

התפרצות וירוס הקורונה, העצימה באופן מכאיב את הניתוק והבידוד החברתי של הזקנים/מבוגרים בעולם. התביעה לגונן על אוכלוסיית הזקנים בשל היותה אוכלוסייה בסיכון, היא חרב פיפיות

בדיוק בהיבטים הבין אישיים הקשורים לדיכאון, בדידות. הניתוק הפיזי וההימנעות מאתנו "הזקנים" מעצימים את תחושת חוסר השייכות הבידול, הגעגוע קורע אותנו לגזרים.

איך, פתאום אני וחבריי בסיכון? מוקצים?! המילה עצמאות פתאום מקבלת משמעות אחרת בחיי. עד אתמול הייתי מבוגרת חיונית. עבדתי הייתי משמעותית ועדין מטפלת באימי שתזכה לחיים ארוכים.

אני מלאת מרץ ולפתע נהפכתי לזקנה על פי גיל ולא על פי מצב פיסי תפקודי? אני לא מורשת לצאת מהבית לראות את ילדיי נכדיי שגרים יותר מ-500 מטר מחוץ לקיבוץ.

והפעם - יצאתי לפגוש כמה סבים/ות שלא פגשו את הנכדים/ילדים הרבה מאוד זמן.

לינדה פוטרמן

לינדה ומיכה חובקים ביחד 5 ילדים ו-6 נכדים

נראה לי שהעצמאות הגדולה ביותר, תמיד ובמיוחד עכשיו, היא הבריאות – היכולת לתפקד במלא המרץ והכוח. עצמאות בשבילי היא היכולת לקבל החלטות על חיי, בכל התחומים.

עם הזמן, מתחזקת אצלי ההרגשה שנלקח ממני חלק גדול מהעצמאות שלי – אינני יכולה להחליט לאן ללכת/לנסוע, עם מי להיפגש, מתי, איפה ולכמה זמן. אינני יכולה להתנדב כפי שעשיתי בתקופה לפני הקורונה, אינני יכולה לראות בני משפחה.

הקטע הכי קשה במצב הנוכחי – שני ילדיו של מיכה לא גרים בקיבוץ ושלשת ילדיי וששת נכדינו גרים באיזור ירושלים ולא ראינו אותם מתחילת מרץ, דהיינו חודשיים! אנחנו מדברים הרבה יותר בטלפון, יותר שיחות וידיאו, הם שולחים יותר תמונות, ונפגשים מדי פעם בזום. זה נחמד, אבל ממש לא כיף שאי אפשר

לראות אותם ולחבק אותם ולראות בכל פעם את השינויים הרבים שחלים אצלם. ימי הולדת, שניינים נופלות, לומדים מילים חדשות, לומדים לעשות דברים חדשים – אני מרגישה שאנחנו מפסידים את כל הדברים האלה. שמחים שיש לנו את מופתי, הוא הקרוב משפחה היחידי שלנו בקיבוץ.

בימים אלו אני עושה יותר הליכות ונהנית לראות את הנוף הנפלא של הגולן, מסתכלת יותר על תחלופת הצבעים, הפריחה המדהימה של עשרות סוגים של צמחים עונתיים, מטפלת המון בגינה ונדהמת כל יום מחדש מכמות העלים שנושרים כל לילה. זה מספק תעסוקה אין סופית והרבה ויטמין D.

שושנה שרקי אמא ל - 3 סבתא ל - 6

כשהודיעו והבנתי שאני בקבוצת סיכון, חשתי חרדה קלה מהולה בהרגשת ביטחון, ששומרים עליי. אז גם הבנתי סופית שאני זקנה. למרות, שאפילו שאני אומרת את המילה הזאת, אני לא מאמינה למשמע אוזניי.

עצמאות בכל שלב בחיי סימנה משהו אחר. עצמאות בשבילי היום, זה להיות בבריאות טובה. לנשום. לראות ירוק ופריחות של אביב. זה תקווה וציפייה שוב לפגוש ולחבק את ילדיי ונכדיי, עם זאת לעולם לא להזדקק להם, או לאף אדם אחר. רק לאהוב ולחבק, לתת ולראות את מי ומתי שאני בוחרת. לחגוג את ימי ההולדת שפיספסנו. לגעת באהבה שעוטפת אותי.

חדש בשבילי בימים אלה של הגיל השלישי, זה ששוב מחליטים עבורי.

למדתי לחיות בעצמאות ובבחירה, כשאין מי שיאמר לי מה ואיך לעשות. ופתאום אני מוצאת את עצמי כבולה בביתי בסגר. אני שמחה שזכיתי כל חיי לחיות חיי כפר. עם אדמה ודשא מסביב. ושמיים בכל מקום. (הלואי והיה כאן גם ים 😊).

קרול בלגורי

חובקת עם פאול -4 ילדים , 13 נכדים

קשה לי להשלים עם זה שאני בקבוצת סיכון, אך אני שומרת על הכללים ומקפידה. למרות שנלקחה ממני העצמאות מתוקף המצב שנכפה עלי ברוחי אני עדין חופשיה. לא ראיתי את ילדיי ונכדיי מעל חודשיים וזה ממש קשה. טלפונים ו-ZOOM לא מספק אותי רוצה לחבק לנשק, ולעזור לילדים עם הקטנים. למדתי על עצמי שאני יודעת להסתכל על חצי הכוס המלאה ולהפוך את הלימון ללימונדה.

מודה על מזלי שאני גרה בכפר הנשיא קהילה בה אני יכולה גם לתת וגם לקבל

והפעם גם סבתות לא מכפר הנשיא

סבתא רחל

סבתא ל 8 נכדים +10 נינים

למרות שאני בת 91 לפני הקורונה הייתי עצמאית לחלוטין. גרה בבית דירות במרכז ללא מטפלת. התנדבתי 3 פעמים בשבוע בוויצו, הלכתי כל יום 5 ק"מ, עשיתי יוגה תא-יצ'י ופילטיס. כל סופ"ש התייצבתי אצל הנכדה החד הורית שלי וסייעתי לה בטיפול נינתי הקטנה.

מאז הקורונה אני כלואה בבית בקומה 3. המשפחה מבקרת אותי מלמטה ודואגת לי למזון וסיוע ריגשי מרחוק. הילדים מתקשרים כל הזמן ומה אגיד להם?

שאני עצובה, משועממת, חסרה את הפעילות לה הורגלתי ומרגישה שהזדקנתי בכמה שנים טובות.

מיכל חברתי מקיבוץ אחר בגליל

מהתחלה ועד היום אני לא ממש מרגישה בקבוצת סיכון, אבל פועלת לפי ההוראות. כמו שאני לא מאמינה באמונות תפלות, אבל מקישה על עץ כשאני אומרת משהו טוב מדי, על אחד מילדי או חברי.

העצמאות בשבילי היא היכולת לעשות מה שאני חושבת לנכון. "אף אחד לא יחליט עלי" זה מלווה אותי מנעורי. לעומת העצמאות כקבוצה או כעם, היא בעיני היכולת לבדל את עצמנו מקבוצות אחרות ולהיות מסוגלים לממש את הערכים שמגדירים אותנו.

את הילדים והנכדים לא ראיתי מתחילת הבידוד. הכי חסר לי החיבוק והנשיקות כי אני רואה אותם בשיחות זום. בעצם מפחדת מהיום שניפגש ולא אוכל לחבקם.

גיליתי בתקופה זו עוצמות חדשות. יש לי המון מה לעשות. כל הזמן בעבודה במחשב (עריכת סרטים), בטיולים קרובים סביב הקיבוץ, בקריאה וכתיבה ופתאום אני רואה שעוד מעט זה נגמר ועדיין לא הספקתי כל מה שרציתי. אז היום ניקיתי את החלונות. 😊

סבתא ויקטורין- גרה בעמק רופין

אמא ל-3 סבתא ל-4

עצמאות מבחינתי זו המדינה שלי. מטס החג, תפוח מסוכר על מקל, הגשש החיזור והשמחה שחזרתי ארצה למולדת לאהבה!

כשנודע לי שאני בקבוצת סיכון וכן גם הורי, הרגשתי חוסר ביטחון לכן הקפדתי על כללי הזהירות!

לא ראיתי את נכדותי חודשיים, למדתי על עצמי שאני יכולה למנף את המצב, יצירתיות, בייבי סיטר בזום, שליחת מתנות יום הולדת - קניה און ליין. גיליתי שאני בת טובה להוריי. שלחתי אוכל קניתי להם תרופות, שמרתי מרחק מהם וגם קירבה מדהימה.

למדתי שאני מפותחת ומסוגלת לעבור שלב, לעבור לעבוד ברשתות החברתיות, לתמוך בילדים ועכשיו בהוריי וכל קרוביי, בכל מיני דרכים והכל בגישה של און ליין.

לסיכום

מה קובע? - הגיל הכרונולוגי? הגיל התפקודי? הגיל הפסיכולוגי והרגשי? גם פה אין נכון או לא נכון.

ותאמינו לי אנחנו לא זקנים אנחנו חיוניים וחשובים!
ואולי בדקה שאנחנו מפרסמים – נפתחו השערים וכבר מותר לצאת לחופשי...אולי. הלואי.

דליה ז.

שש וחצי בבוקר הגעתי לאיזור הבנק. רווח לי כשנוכחתי שהאיזור סביבי כולו ריק מאדם, כמו שתכננתי שכך יהיה. עצרתי את הרכב קרוב למדרכה. כיביתי את המנוע. התחמשתי בקפידה רבה, במסיכה וכפפות ויצאתי מהמכונית.

את המפתחות השארתי בפנים, מה שיקל עליי את היציאה מהמקום במהירות האפשרית.

כנסתי בשקט לאיזור הכספות, ידעתי מראש לאיזו מהן ארצה לפנות. תוך חצי דקה פיצחתי את הקוד הסודי, הכספת נפתחה לפניי בקלות. לקחתי את כל הכסף שתכננתי, וכמו חיכה רק לי, ממש על המגש. הכנסתי אותו לתוך תיק שהבאתי איתי מראש. סגרתי את התיק וחמקתי בשקט אל מחוץ לבנק. הדלת נסגרה אחריי חרישית.

בחוץ, הורדתי את הכפפות והמסיכה השלכתי אותם לפח אשפה ריק, שעמד שם קרוב. חמקתי לתוך הרכב שחיכה לי. התנעתי ויצאתי מהשטח בשקט. כאילו כלום לא קרה.

אכן. חיים בסרט.

בימוי ביצוע וכתובת תסריט: סבתא שושנה שרק

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• השפעת האסייטית ושוקו קר (מה הקשר?):

ככל שמתקדם הזמן, והקורונה עדיין איתנו, ולא מתכוונת להיעלם בקרוב, אני מוצאת את עצמי קוראת על נושא המגיפות בעולם, ומסתבר שהן רבות לאורך ההיסטוריה, גם הקדומה ואפילו במאה-מאתיים השנים האחרונות, ואפילו בטווח הקרוב יותר.

לפני כשישים שנה השתוללה בארץ מגיפת השפעת האסייטית, ואני חליתי בשפעת הזאת.

קמתי בבוקר. הרגשתי רע מאד. אבל, הייתי נציגה של תנועה, התנועה המאוחדת לוועידה של התנועה, אשר התקיימה בכפר הירוק באותו סוף שבוע. ולכן, למרות שהרגשתי כל כך רע, ארזתי את התרמיל, נסעתי באוטובוס מס' 4 לתחנה המרכזית של אגד בירושלים, עליתי לאוטובוס לתל-אביב, מהתחנה המרכזית בתל-אביב הגעתי איכשהו לכפר הירוק. הוועידה התקיימה בשני מקומות: אולם הדיונים, ואולם השינה, באולם השינה נפתחו עשרות מיטות מתקפלות, אחת מהן הייתה המקלט שלי ברוב השעות של אותו סופ"ש. הייתי קמה מהמיטה המתקפלת, גוררת את עצמי אל אולם הדיונים, וכעבור שעה הייתי חוזרת לשכב על המיטה.

בין לבין, הצלחתי להשתתף בהצבעה ההיסטורית: וועידת התנועה המאוחדת אישרה, שהיאחזות הנח"ל בעין רדיאן תהפוך להיות אזרחית, ויוקם בה קיבוץ. (לימים אכן קם שם קיבוץ וקראו לו יטבתה).

אמנם סבלתי מחום גבוה באותו היום, אבל לא נסחפתי בתחושות של "רגע היסטורי". וגם, ההזיות שלי לא הרחיקו לכת מעבר לאפשרות שבקיבוץ הזה יגדלו ירקות, אולי אפילו שיחים. לא יכולתי לחלום על פרות, לא יכולתי לחלום על מחלבה, לא יכולתי לחלום על מחלבה שתספק מעדנים לכל מדינת ישראל, ואפילו למרות החום הגבוה, לא הזיתי.

שוקו יטבתה!!!

איכשהו נגמרה הוועידה (אני לא זוכרת כלום מהסיום, ומהדרך לירושלים למושבה הגרמנית). חזרתי הביתה, נכנסתי למיטה, ולמחרת אובחנה המחלה שלי: השפעת האסייטית. אגב, לא סגרו את בית הספר שלי, אבל אני נעדרתי. עשרות האנשים שכנראה הדבקתי באותו סוף שבוע...

• ברכות למרסלה קרפוך

מרסלה, שכבר לא מעט שנים היא חלק מהחברה של כפר הנשיא, משמשת כמרצה במכללת אורט בראודה בכרמיאל.

בימים אלה, כשרוב הלמידה מתבצעת באמצעים אלקטרוניים וירטואליים, נוצרת בעיה בנושא טוהר הבחינות. המוסדות האקדמיים חייבים לשמור על טוהר הבחינות, על מנת שלא לפגוע במוניטין שלהם.

לצורך זה התקיימה תחרות ארצית בין מוסדות אקדמיים ונציגי התעשייה בפיתוח תכנה שתשמור על טוהר הבחינות (במילים פשוטות, שהסטודנטים לא יעתיקו ולא ירמו). צוות מרצים ממכללת אורט בראודה, שמרסלה הייתה אחת מחבריו, הגיש את הצעתו וזכה במקום הראשון.

מכיוון שהצוות אינו גדול, ברור שחלקה של מרסלה היה חשוב מאד.

ברכותינו לך, ד"ר מרסלה קרפון.

אם זה לא מסובך מידי, אולי תסבירי לנו מה עושה התכנה שהגשתם.

שבת שלום

תמר וולפין

מרסלה נאותה לתת לנו עוד פרטים על המחקר, במאמר שכתב שוהם, אחד הסטודנטים שהיה שותף

תחרות "האקתון"

השבוע התקיימה בימים ראשון-שלישי (3-5.5.20) תחרות "האקתון" מטעם מרכז היזמות של אוני' ת"א. האקטון הינה תחרות נושאת פרסים, שמטרתה להביא את חכמת ההמונים באירוע מרתוני רצוף, לכדי מיצוי ומציאת הפתרון היצירתי לבעיה המוצגת.

הבעיה הנדונה הייתה כיצד לבחון סטודנטים בבחינות פתוחות במקצועות הריאליים, תוך שמירה על טוהר הבחינה. בעיה זו עלתה כבר בתחילת המשבר הנוכחי, בצל מגפת הקורונה ולא נמצא לה פתרון הולם עד כה.

לתחרות נרשמו מעל-250 קבוצות כשמתוכם- 67 התקבלו, ביניהם הקבוצה המנצחת-BBB, אשר שמה נגזר מראשי התיבות של: "בחינות בית ביושר".

הקבוצה הורכבה ע"י פרופ"ח אביב גיבלי וד"ר מרסלה וויאנה קרפון והסטודנטים אשחר צונץ, נורא עכאשה, אלכסנדר זלינסקי, מאור קושניר,

ושוהם שמיר. הקבוצה ייצגה את המכללה האקדמית להנדסה אורט בראודה, שבה הסטודנטים לומדים.

צוות השופטים אשר הורכב מ-34 מאנשי אקדמיה וטכנולוגיה, בחרו בפיתרון זה בפער ניכר אל מול הקבוצות הנוספות והתרשמו מהיעילות שענתה על כל צרכי האתגר.

האתגרים אשר נבחנו במסגרת התחרות היו: כיצד לבחון את הסטודנטים במידה והתקשורת האינטרנטית מפסיקה? כיצד לוודא כי כלל הסטודנטים נעזרים רק בחומרי העזר המותרים? איזו מערכת תתאים לרישום תשובות הסטודנטים? כל אלו, כאשר הפתרון צריך להיות פשוט לתפעול והתקנה ובעלות נמוכה ככל הניתן.

הפיתרון אשר הציעה קבוצת-BBB היווה פתרון אלגנטי ובעלות אפסית, ביחס לפתרונות אחרים שהוצעו. הקבוצה הציעה כי כל נבחן יצולם ב-2 מצלמות, אחת תכוון לשולחן ולמחברת הבחינה והשנייה תוצב בגב הסטודנט ובמרחק ניכר כך שסביבת העבודה תצולם כולה. נוסף למצלמות, תותקן תוכנה על-גבי המחשב אשר תציג לנבחן בצורה רנדומית מתוך מאגר שאלות הבחינה ולא תאפשר מעבר או יציאה מהתוכנה. נוסף על כך, ישמרו על גבי מחשב הסטודנט תמונות המצלמות אחת למספר שניות, שישמשו כגיבוי במידה והנבחן התנתק מהאינטרנט. על הסטודנט יהיה לשלוח אל המוסד האקדמי תמונות אלו על-מנת להוכיח כי שמר על טוהר הבחינה וההנחיות שניתנו.

במסגרת האתגר, חברי הקבוצה, שלא הכירו קודם לכן, הצליחו ליצור שפה משותפת על אף הפער, שבין תחומי הלימוד שלהם והחלוקה לתפקידים הייתה כמעט טבעית לחלוטין עבורם. הקבוצה הניבה תוצאה שסחפה התלהבות רבה בקרב הסגל האקדמי הבכיר ברחבי הארץ והפתרון יהווה סטאז' עבור סטודנטים להנדסת תוכנה, בשנתם האחרונה ללימודים במכללה.

זו פעם ראשונה בה אני לוקח חלק בקבוצה המתחרה במסגרת כזו. התחרות המרתונית והעבודה הקבוצתית מסביב לשעון העניקו לי זווית חדשה על היתרונות שבעבודת צוות, שלא חוויתי כמותן עד כה. שמחתי על ההזדמנות שניתנה לי ועל תרומתי לקבוצה, שבאה לידי ביטוי בשיחות ובהעלאת הרעיונות במישור הקבוצתי וכנציג הקבוצה בזמן ייעוץ מול המנטורים בהאקתון, יועצים מכלל תחומי ההיי-טק המביאים את נסיונם ודעותיהם.

פתרונות רבים שהוצגו, כללו פיתוחים טכנולוגיים והצעות מרחיקות לכת הכוללים בין היתר בינה מלאכותית. אין פסול בכך, אך לפעמים כל שנדרש הוא תחכום עדין לייעול המצב לכדי הצלחה.

שוהם שמיר ומרסלה

על הדרך / הפינה של דודו

אותנטיות וחקוי

בתקופה בה אנו חיים התרבות האנושית מוצפת בחיקויים, ברפרודוקציות ובפריסת יצירות אמנות לפרטים שמנותקים מהיצירה, מהמקור. אז חשוב להזכיר שלמקור ישנה משמעות.

סלמן רושדי כתב מסה על הטאג' מאהאל ובה הוא מסביר מה ההבדל בין אותנטיות לחיקוי. הוא קרא לזה ש"הצליל אמיתי יותר מההד". נדמה לי שרושדי מביא את הטאג' רק בתור דוגמה, אבל זה לא חייב להיות דווקא הטאג'. כשהייתי בקפלה הסיסטינית וראיתי לראשונה את התקרה של מיכלאנג'לו הבנתי שם למה בעצם רושדי מתכוון כשהוא מדבר על הטאג' מאהאל.

היפה מכל / סלמן רושדי

הבעיה עם הטאג' מאהל היא שהוא צבר משמעויות כה רבות, עד שכבר אי אפשר לראותו כמות שהוא. מיליארד תמונות על בונבוניירות ובספרי הדרכה לתיירים מצוות עלינו לראות במוזיליאום השיש של השאח ג'האן לאשתו מומטז מאהל, הידועה כטאג' ביבי, את האנדרטה הגדולה בעולם לאהבה. הטאג' מאהל ניצב בראש רשימת התמונות המייצגות למערב את המזרח האקזוטי והנצחי. כמו ה"מונה ליזה", כמו דמויותיהם של אלביס פרסלי, מרילין מונרו ומאו טסה טונג בהדפסי המשי של אנדי וורהול, השכפול ההמוני עיקר כמעט לחלוטין גם את הטאג' מאהל.

לא מדובר כאן בסתם השתלטות קולוניאלית של המערב על יצירת מופת הודית. ראשית, הטאג', שהגיע למצב של הרס וכמעט נזנח באמצע המאה ה-19, כנראה לא היה עומד היום על תילו אלמלא מאמצי השימור הנמרצים של בריטניה הקולוניאלית. שנית, הודו בהחלט מסוגלת למסחר את עצמה יתר על המידה מיוזמתה היא.

וכאילו כדי להחריף את הבעיה של קרבה יתרה המביאה לידי זלזול, כשמגיעים לחומות החיצוניות של הגנים שבהם ניצב הטאג', דומה שכל סוחר חלקלק וכל רוכל נודד באזור

העיר אגרה ממתינים שם ומנסים למכור דגמים של הטאג' בכל הגדלים ובכל המחירים.

כל זה מוליד מידה מסוימת של אכזבה. לא מכבר אמר לי חבר בריטי שעמד לצאת למסעו הראשון להודו כי החליט לפסוח על הטאג' במסלולו בדיוק בגלל החשיפה המוגזמת שלו.

אם הפצרתי בו לחזור בו מכוונתו היה זה בזכות הזיכרון החי שיש לי מעצמי מפלס את דרכי בפעם הראשונה מעבר להמוני הסוחרים הקטנים, מעבר לחומר

הקריאה המומלץ, מעבר לשאר רוכלי המשמעויות והפירושים, אל הדבר עצמו במלוא הדרו.

הנוכחות האדירה של הטאג' מאהל הכתה אותי בתדהמה והעלימה מיד את כל התהיות שהיו לי בקשר לירידת ערכו.

הייתי מאוד ספקן לגבי הביקור הזה. אחת האגדות על הטאג' מספרת שידיהם של חרשי האבן שבנו אותו נכרתו בידי הקיסר כדי שלעולם לא יבנו מבנה יפה ממנו. אגדה אחרת מספרת שאחוזת הקבר נבנתה בחשאי מאחורי חומות גבוהות, ואדם שניסה להציץ בה איבד את מאור עיניו כעונש על העניין שגילה באדריכלות. הטאג', כפי שקנה לו אחיזה בדמיוני, נפגם במעט בשל אותם סיפורים אכזריים.

אבל המבנה עצמו הרחיק כל שריד לספקנות שלי. הטאג', שמכריז על עצמו כדבר האמיתי ומתעקש בהחלטיות על סמכותו הריבונית, מחק במחי נוכחותו האמיתית הזוהרת את כל מיליוני הזיופים שאכלסו את דמיוני קודם לכן. זו הסיבה, בסופו של דבר, מדוע חייבים לראות את הטאג' מאהל: כדי להזכיר לעצמנו שהעולם הוא מוחשי, שהצליל אמיתי יותר מההד, שהמקור חזק יותר מבבואתו המשתקפת במראה. יופיים של דברים יפים מסוגל להאפיל על החיקויים אפילו בתקופתנו מוצפת הדימויים. הטאג' מאהל, וקצרה ידן של המילים מלומר זאת, הוא משהו יפה להפליא, אולי היפה מכל.

ספרים חדשים בשפה העברית עד 31.03.2020			
מס פריט	כותר	סופר	נושא
68573	האף של פינוקיו ואיש הפיל	סטיבן ג'ואן	מדע
70216	אהובתו של רופא הנפש	חיים לפיד	רומן
70221	מלאך או שטן	שרה אנג'ל	זכרונות
70227	מארלי ואני	ג'יון גרוגן	חיים עם כלב
70415	ברלין כאן ועכשיו	העולם	מדריך טיולים
73285	בר מזל	ניקולס ספארקס	רומן
73303	אייזק ניוטון	ג'יימס גליק	ביוגרפיה
73432	אינסוף – המסע שאינו נגמר	חיים שפירא	מדעים
73463	אלוהים ואלוהיה	לימור שריר	רומן
77438	כך מקבלים החלטה	קרוגרס / משפיר	חשיבה
77439	איטלקית למתחילים	קריסטין הרמל	רומן
77440	מתוך האפלה	גרג הורביץ	מתח
77441	אדון בלומנטל והפיראט היהודי	דניאל שלם	רומן
77442	גדל, אשר, באך	דאגלס הופשטר	מדעים
77443	מקור	דן בראון	מתח
77444	מרגל	קליב קאסלר	מתח
77445	המשוואה של דנטה	ג'יון ג'נסן	מתח
77446	עקרון הארבעה	קולדוול / תומסון	מתח
77447	בית הקפה של נורה אפרון	ורד שנבל	רומן
77448	כל התלמוד על רגל איד	אורי בריליאנט	דת
77449	המצאות מזדמנות	אלמנה פרנטה	כתבות
77450	מתנת כוכבים	ג'וג'ו מויס	רומן
77451	הכוכב האחרון (III)	ריק יאנסי	F/SF
77452	מנהיגות במבחן	חפץ / לינסקי	פוליטיקה
77453	לתפוס רוצח	עמרי אסנהיים	פשע אמיתי
77454	מפתח גאודי	מרטין / קראנסה	רומן
77455	הדוד פטרוס והשערת גולדבך	אפוסטולוס דוקסיאדיס	רומן
77456	הטירה בקרפטים	ז'ול וורן	מדע בדיוני
77457	שיעה צבוע אדום	קוסטס מורסלאס	רומן
77458	פרפר במחסן	שולמית לפיד	רומן
77459	שניים שניים	ניקולס ספארקס	רומן
77460	ארבע שעות ביום	אוריין צ'פליין	חיי קיבוץ
77461	הפסגה	אהרן אפלפלד	רומן
77462	עד שנולדתי	איתמר לוי	רומן
77463	ראינו לילה	אליס ביאלסקי	רומן
77464	בגלל הלילה	מוטי זעירה	ביוגרפיה
77465	הבת האבודה	נלי לנדסמן	רומן
77466	לכתוב כמו אלוהים	אשר קרביץ	רומן
77467	סיפורו של יתום	פם ג'נוף	רומן
77468	בנותיו של שומר המגדלור	ג'ין פנזיוול	רומן
77469	נשיקה איטלקית	אדרעאנה טריג'אני	רומן

ימי הולדת 7-14.5

	7.5	גפן נוי
11.5	רותם שחרור	תמיר שפרונג
	מרדכי ברור	רינת אורן
	סיארי סמר נאי	יהל גרשמן
	אביר מלינה	
12.5		דודיק פוקיס
	8.5	נטע אורן
13.5		יהב אורן
	9.5	נורית אורן
14.5		ביני יודאיקין
		מיקה כרמי
		אבי מתתיהו
	10.5	לורנה וויאט
		ינר קורנבליט
		שחר וולפין

משולחן העורכת

פירסום שבועי של רשימת ימי הולדת

לאור בקשות חוזרות מן הציבור,
חשבנו לחזור ולפרסם ימי הולדת של תושבי הקיבוץ בדברי הכפר.
נא ליידע אותנו אם:
א. אינכם מעוניינים שתאריך יום הולדת שלכם יופיע כאן.
ב. אתם מעוניינים, אך חושבים או יודעים, שאין לנו את תאריך הלידה שלכם.
ג. אתם רואים שתאריך הלידה שלכם בעלון שגוי.
כמו כן, נשמח לציין ימי הולדת עגולים, אז אם יש לכם התנגדות...
דברו איתנו.

בריאות לכולם
דורית צחור ושושנה שרקי

